

[Eva Rothenborg.]

fredsstillende, og det kan der ikke lovgives om, det må bare den enkelte skole lære efterhånden. Det erkendes også.

Så er der eksamen. Naturligvis er en eksamenssituation altid behæftet med usikkerhed; fysiske, psykiske og masser af andre faktorer kan spille ind, men det må vi jo bare lære at leve med, for det går igen i alle de videregående uddannelser. Men ét er i al fald sikkert: en elev, han være sig 14, 24 eller 44 år, kan ikke opnå et tilfredsstillende resultat, hvis han er hjemme i sit stof. Det tilfredsstillende resultat kan være mere eller mindre tilfredsstillende afhængigt af hans egne ambitioner, men det bliver et tilfredsstillende resultat.

Når hr. Svend Aage Nielsen betegner karakterer og bedømmelser som uretfærdige, vil jeg stemple dette som en meget subjektiv indstilling. Nu har jeg igennem en årække været censor både skriftligt og mundtligt og har selv haft censorer på besøg hos mine eksaminander, og i 99 pct. af tilfældene har der været fuldstændig enighed mellem os om bedømmelserne, og jeg ved fra mine kolleger, at de siger det samme.

Med hensyn til hr. Svend Haugaards forslag om at beskære den nuværende karakter-skala, 13-skalaen, så er der noget sympatisk i det, men på den anden side synes jeg ikke, at stedet her og debatten nu er til at stille forslag af den art. Jeg er sikker på, at vi kan nå frem til et rimeligt resultat, som tilgodeser alle parter, så der stadig væk vil, skal og bør være mulighed for gode elever til at vise deres duelighed og vise, at de ikke alene kan forstå søkortet, men også føre skibet.

Erhard Jakobsen (CD):

Det er med betænkelighed, jeg går ind i debatten, fordi jeg synes, der er lagt overordentlig megen saglighed for dagen. Det drejede sig udelukkende om dette med karaktergivningen. Det var hr. Steen Folke, der gav bolden op, og jeg synes godt, vi har lov til at dyrke det aspekt af sagen også. Jeg mener, jeg kan få en vis tilgivelse, fordi jeg tror, at netop hr. Erik Bauer fra mit parti kom med et meget sagligt indlæg, og derfor kan det vel være tilladt, at man går lidt ud på overdrevet.

Jeg vil nemlig give hr. Steen Folke fuldstændig ret i, at den debat, der foregår her i dag, karakteriserer noget, der går langt ud over selve spørgsmålet om characterskala og karaktergivning. Det er så ganske iøjnefaldende, at der i den dagsorden, der nu er foreslået, ligger en erkendelse fra visse forligspartier om, at man var inde på en vej, som man har betænkelighed ved at føre ud til den ende, hvor nogle ville have det. Heri ligger ikke den fjerneste bebrejdelse mod de pågældende partier, der ligger tværtimod en anerkendelse af, at man i tide stopper op og siger: det var ikke, hvad vi ville være med til, og det kan vi lige så godt forberede på. Det vil jeg bare komplimentere for. Samtidig vil jeg sige, at jeg tror, det kun er den første spæde begyndelse. Jeg er næsten sikker på, at vi punkt for punkt vil komme til at tage den nye folkeskolelovs intentioner op og bremse op og sige: det er ikke dér, et folketingsflertal ønsker at komme hen.

Og så vil jeg følge hr. Steen Folke ikke nedad i alder mod børnehaver og vuggestuer, men opad mod gymnasium og universitet, og så er jeg ganske enig med hr. Steen Folke i, at det, som nogle mennesker her i folketinget ønsker, formentlig et flertal, er en ny linje hele vejen igennem.

Jeg har tidligere fra denne talerstol plus i pressen tilladt mig at bruge slagordet: gymnasiet er for de dygtigste. Dermed være ikke sagt, at de andre ikke skal have en uddannelse. Det skal de da nok, det kommer bare ikke gymnasiet ved. Gymnasiet er for de dygtigste, og universitetet er for de dygtigste. Problemerne for dem, der skal uddannes på anden måde, må man tage op på anden måde, man må bare ikke blande tingene sammen. Det er et nyt synspunkt. Det er stik imod al den integrationssnak, man i øvrigt har, hvor man prøver at blande det hele sammen i én stor bolledej. Det er den tendens, som også ligger i dette her. Det er fuldstændig rigtigt sporet, at det er dér, man vil hen.

Og så én ting til: hele lighedsideologien har gjort arbejdet omkring skoleloven og uddannelsen en bjørnetjeneste. Man har været så ivrig efter kunstigt at fremkalde noget, der kunne ligne lighed, at man derved i det praktiske er kommet til at gøre vold på en hel masse ting. Det er en af de